

Agnieszka FILIPIAK

DOI 10.14746/ssp.2025.2.2

Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu

 ORCID: 0000-0001-8301-240X

Deinformacja oparta na tożsamościach: płeć jako kategoria dezinformacji politycznej. Analiza narracji dotyczących polityczek Nowej Lewicy

Streszczenie: Deinformacja oparta na tożsamościach (identity-based disinformation) stanowi coraz bardziej rozpoznawalne narzędzie wpływu społeczno-politycznego, wykorzystujące istniejące uprzedzenia, stereotypy oraz podziały społeczne w celu zwiększenia zasięgu i skuteczności przekazu (Wardle, Derakhshan, 2017; Rossini et al., 2021). Jedną z kluczowych osi tej strategii jest płeć, która – w kontekście kobiet aktywnych politycznie – staje się przedmiotem celowych działań dezinformacyjnych mających na celu delegitymizację ich kompetencji, podważenie autorytetu oraz utrwalanie tradycyjnych norm płciowych (Krook, Restrepo Sanín, 2020). Celem niniejszego artykułu jest analiza narracji dezinformacyjnych dotyczących polityczek Nowej Lewicy zasiadających w polskim Sejmie i Senacie w okresie styczeń–czerwiec 2025 roku. Badanie opiera się na jakościowej analizie treści pochodzących z platformy X (dawniej Twitter), z wykorzystaniem narzędzi do mapowania narracji i detekcji motywów dyskredytujących. Szczególną uwagę poświęcono sposobom przedstawiania polityczek przez pryzmat stereotypów płciowych, ich życia prywatnego oraz ról społecznych.

Słowa kluczowe: dezinformacja oparta na tożsamościach, płeć i polityka, kobiety w polityce, Nowa Lewica, narracje dezinformacyjne, media społecznościowe

Wprowadzenie: uzasadnienie kierunku badania

Współczesna przestrzeń polityczna w Polsce staje się coraz bardziej spolaryzowana, co znajduje bezpośrednie odzwierciedlenie w nasileniu zjawisk takich jak mowa nienawiści oraz dezinformacja oparta na tożsamości, szczególnie dotykająca kobiet aktywnych politycznie.

Artykuł udostępniany jest na licencji Creative Commons – CC-BY-SA 4.0 – uznanie autorstwa, użycie niekomercyjne, na tych samych warunkach.

W licznych badaniach (Krook, 2020; Paxton, Hughes, Barnes, 2025; Norris, 1997) wskazuje się, że kobiety w polityce są znacznie częściej niż mężczyźni celem ataków personalnych, seksistowskich i mizoginistycznych narracji, które mają na celu nie tylko ich delegitymizację jako aktorek politycznych, ale również podważenie ich wiarygodności poprzez odniesienia do życia prywatnego, wyglądu czy ról społecznych (Desperak, 2014, s. 210–219). Jak zauważają Sportelli i D’Errico, w niedawnych (2025) badaniach obejmujących dezinformujące treści na temat włoskich polityczek: „Fałszywe i wprowadzające w błąd treści [...] odzwierciedlają stereotypy dotyczące płci, przedstawiając kobiety jako niezdolne do pełnienia funkcji politycznych” (Sportelli, D’Errico, 2025, s. 16). Równie niepokojące wnioski wyciągnęli badacze analizujący posty na portalu X kierowane do polityków z Niemiec, Hiszpanii, Wielkiej Brytanii i USA zauważając, że nieprzychylnie ataki na polityków i polityczki mają różny profil, a kobiety są „częściej atakowane ze względu na tożsamość płciową niż mężczyźni” (Lühiste i in., 2025, s. 1).

Zjawisko to jest dodatkowo wzmacniane przez dezinformację opartą o tożsamość (w tym przypadku wyznaczaną przez płeć), która w mediach społecznościowych przyjmuje często formę narracji manipulacyjnych, kwestionujących cele polityczne i motywacje kobiet – np. poprzez fałszywe sugestie o „ideologizacji płci”, „skrajnych postulatach feministycznych” czy „zagrożeniu dla rodziny” (Żybura, 2024, s. 23–30). Badania prowadzone w Polsce, m.in. przez Instytut Spraw Publicznych, pokazują, że tego rodzaju dezinformacja jest częścią szerszej strategii marginalizacji kobiet w debacie publicznej (Instytut Spraw Publicznych, 2023).

W powyższym kontekście, wybór do analizy polityczek Nowej Lewicy nie jest przypadkowy. Partia ta jako jedyna w polskim parlamencie wyraźnie zdefiniowała się jako ugrupowanie feministyczne i równościowe, czego dowodem są zarówno jej deklaracje programowe, jak i praktyki kadrowe. W kampanii parlamentarnej 2023 roku Nowa Lewica poświęciła szczególną uwagę zagadnieniom praw reprodukcyjnych, związków partnerskich, mieszkalnictwa społecznego oraz przeciwdziałania przemocy ze względu na płeć (Nowa Lewica, 2023). Z formalnego punktu widzenia, kobiety stanowią 46,2% klubu parlamentarnego Nowej Lewicy w Sejmie oraz 37,5% w Senacie, co czyni ten klub najbardziej sfeminizowanym spośród wszystkich klubów parlamentarnych (Sejm RP, b.d.). Dla porównania – ogółem kobiety stanowią jedynie 29,3% członków Sejmu X kadencji i zaledwie 19% członków Senatu, co pokazuje istotną dysproporcję reprezentacyjną (Kancelaria Senatu RP, b.d.).

Z tego względu polityczki Nowej Lewicy stanowią nie tylko najliczniejszą grupę kobiet w parlamencie, ale również tę, która najsilniej artykułuje postulaty równościowe, będąc tym samym szczególnie narażoną na atak symboliczny, dyskursywne wykluczenie oraz seksistowską dezinformację. Analiza narracji obecnych wokół ich działalności w mediach społecznościowych, zwłaszcza na platformie X, pozwala zatem nie tylko uchwycić skalę i dynamikę zjawisk mowy nienawiści i dezinformacji, ale również wnosi wkład w badania nad polityczną reprezentacją kobiet w Polsce, sytuując je w kontekście cyfrowych form przemocy i kontroli symbolicznej.

Problem badawczy, który wyłania się po pierwszych obserwacjach to brak rzetelnej, empirycznej charakterystyki wzorca wytwarzania i amplifikacji narracji dezinformacyjnych wobec polityczek Nowej Lewicy na platformie X (I–VI 2025): nieopisane pozostają (a) które kategorie narracji dominują i towarzyszą jako narracje dodatkowe, (b) jakie markery tożsamości – w tym intersekcyjne (np. płeć × przynależność partyjna) – są najczęściej uruchamiane, oraz (c) w jaki sposób komentarze użytkowników wzmacniają, podważają lub transformują te narracje.

Celem niniejszego artykułu jest analiza narracji dezinformacyjnych dotyczących polityczek Nowej Lewicy zasiadających w polskim Sejmie i Senacie w okresie styczeń–czerwiec 2025 roku. Badanie opiera się na jakościowej analizie treści pochodzących z platformy X (dawniej Twitter), z wykorzystaniem narzędzi do mapowania narracji i z uwzględnieniem markerów tożsamości. Korzystano z metody krytycznej analizy dyskursu (KAD), z perspektywy ugruntowanej przez badania feministyczne i z elementów analizy konwersacyjnej. Szczególną uwagę poświęcono sposobom przedstawiania polityczek przez pryzmat stereotypów płciowych, ich życia prywatnego oraz ról społecznych.

Projektując badanie wyodrębniono następujące pytania badawcze:

1. Jaka jest najczęściej występująca narracja dominująca i narracja dodatkowa w analizowanych postach?
2. Który marker tożsamości jest wykorzystywany najczęściej?
3. Czy pojawiają się intersekcyjne markery tożsamości; jeśli tak, to jakie?
4. Czy narracje wtórne w komentarzach wzmacniają, podważają, czy też transformują narrację pierwotnie zarysowaną w treści posta?
5. Które narracje są najczęściej wzmacniane w treściach posta?

Następnie wyprowadzono następujące hipotezy badawcze:

H1: Treści dominujące:

- H1a. Udział narracji o *braku kompetencji/niskim intelekcie* jest najwyższy spośród wszystkich narracji dominujących w postach.
- H1b. Wśród narracji dodatkowych najczęstsza jest narracja dotycząca emocjonalności. *Operacjonalizacja*: porównanie udziałów (p) poszczególnych kategorii narracji w zbiorze postów; testy proporcji / regresja logistyczna wielomianowa.
- H2: Główny marker tożsamości.
- Najczęściej wykorzystywanym markerem tożsamości w postach jest płeć (M-G) – jego udział > udział jakiegokolwiek innego pojedynczego markera.
- Operacjonalizacja*: testy proporcji.
- H3: Intersekcjonalność markerów tożsamości:
- H3a. Występują intersekcjonalne markery tożsamości.
- H3b. Najczęściej spotykaną kombinacją intersekcjonalną jest M-PP + M-G (przynależność partyjna + płeć) – jej udział > udział każdej innej kombinacji (np. M-G + marker rasowy). *Operacjonalizacja*: identyfikacja par (i ew. trójek) markerów na poziomie posta; porównanie udziałów.
- H4: Rola komentarzy wobec narracji pierwotnej:
- H4a. Narracje wtórne w komentarzach częściej wzmacniają narrację pierwotną niż ją transformują lub podważają: $p(\text{wzmacnianie}) > p(\text{transformacja}) > p(\text{podważanie})$.
- H4b. Gdy zachodzi transformacja, najczęściej przybiera formę eskalacji w kierunku narracji lub seksualizujących *Operacjonalizacja*: klasyfikacja relacji komentarz↔post (wzmacnia/podważa/transformuje) i typów transformacji; porównanie udziałów.
- H5: Wzmacniane narracje:
- H5a. W komentarzach najczęściej wzmacnianą narracją pierwotną jest narracja o braku kompetencji/niskim intelekcie.
- H5b. Drugą najczęściej wzmacnianą jest narracja dotycząca wyglądu. *Operacjonalizacja*: dla postów z określoną narracją pierwotną liczymy odsetek wątków, w których przeważają komentarze wzmacniające; porównanie udziałów między kategoriami.
- Jednostką analizy był post (dla H1–H3 i H5) oraz para post–komentarze (dla H4), a podstawową miarą – udział (proporcja) danej kategorii w całym korpusie; porównania realizowano testami dwóch lub wielu proporcji z poprawką Bonferroniego oraz modelami GLM (logit/multinom). Dla zapewnienia rzetelności kodowania co najmniej 10% korpusu poddano podwójnemu kodowaniu, a zgodność ocen weryfiko-

wano współczynnikami Cohen's κ i Krippendorff's α , przyjmując próg $\geq 0,70$.

Deinformacja oparta na tożsamościach vs. Deinformacja oparta na płci

W najnowszej literaturze przedmiotu wyróżniamy dwa dominujące typy dezinformacji dotyczącej kobiet: „upłciowiona dezinformacja” (ang. *gendered disinformation*) określana też jako „dezinformacja oparta na płci” (ang. *gender-based disinformation*) oraz „dezinformacja oparta na tożsamości” (ang. *identity-based disinformation*). Pierwsze, węższe pojęcie „upłciowionej dezinformacji” tożsame z „dezinformacją opartą na płci” oznacza wszelkie fałszywe i zmanipulowane informacje, których celem jest wyrządzenie szkody kobietom lub osobom o różnorodnej tożsamości płciowej i orientacji seksualnej (Internet Governance Forum, 2021, s. 3). Odnosi się do działań dezinformacyjnych (tworzenie, udostępnianie, rozpowszechnianie treści), które: atakują lub podważają pozycję osób ze względu na ich płeć; wykorzystują narracje związane z płcią do promowania celów politycznych, społecznych lub ekonomicznych (Judson i in., 2020, s. 12). Z kolei drugi typ nazewnictwa, który możemy zastosować w tejże analizie, to dezinformacja oparta na tożsamości, która zgodnie z definicją Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych obejmuje rozpowszechnianie wprowadzających w błąd lub fałszywych twierdzeń związanych z płcią, seksualnością, rasą, pochodzeniem etnicznym, religią i innymi markerami tożsamości w celu uciszenia, osłabienia lub represjonowania zmarginalizowanych społeczności (EEAS, 2024a).

Badania empiryczne nad treściami wyborczymi w USA pokazują, że najbardziej podatnym celem dezinformacji i nadużyć online są kandydatki będące jednocześnie członkiniami więcej niż jednej grupy stygmatyzowanej (np. kobiety niebiałe), a same ataki najczęściej łączą wątki rasowe i płciowe z elementami wprowadzającymi w błąd lub zniesławiającymi (Center for Democracy & Technology, 2022). Mechanizm tej „skuteczności” dobrze opisuje ujęcie strategiczne Hybrid CoE: operacje informacyjne osiągają największy rezonans, gdy wykorzystują istniejące linie podziału i nakładają na siebie kilka markerów tożsamości naraz, co uruchamia wiele stereotypów, poszerza grono odbiorców i wzmacnia zdolność delegitymizacji osób publicznych (Gjerv, Jalonen, 2023). W rezultacie przekazy łączące płeć z innymi osiami tożsamości (rasą, religią,

pochodzeniem) są nie tylko częstsze w praktyce, lecz także bardziej skuteczne w uciszaniu, podważaniu wiarygodności i mobilizowaniu wrogich reakcji niż ataki oparte na pojedynczym wymiarze (Center for Democracy & Technology, 2022; Gjörv, Jalonon, 2023). Stąd też, ze względu na profil badania dedykowanego polityczkom Nowej Lewicy, wyborem bardziej pojemnym i rozszerzającym możliwości interpretacji wyników, jest kategoria dezinformacji opartej na tożsamości, przy założeniu, że wykorzystanych może być kilka markerów tożsamości jednocześnie. W związku z tym w procesie kodowania uwzględniłam dodatkową kategorię – markery tożsamości, żeby sprawdzić czy płeć jest markerem dominującym w przypadku polityczek i w jakim zestawieniu marker płci występuje najczęściej.

Dezinformację opartą na tożsamości warto rozumieć nie jako zbiór incydentów, lecz jako wzorzec komunikacyjnej przemocy politycznej: powtarzalny, strukturalny i ukierunkowany na podtrzymanie hegemonicznego *status quo* dostępu do władzy (Krook, 2020, s. 23–24, 115–116; Krook, Restrepo Sanín, 2020, s. 740–743). Ujęcie to jest spójne z literaturą o przemocy wobec kobiet w polityce, która wyróżnia nacechowane genderowo motywy, formy i skutki (ang. *gendered motives, forms, impacts*) i pokazuje, że płeć kształtuje to, dlaczego ataki są podejmowane, jak wyglądają i jakie generują konsekwencje dla uczestnictwa i reprezentacji (Bardall, Bjarnegård, Piscopo, 2020, s. 916–918). W tym sensie dezinformacja oparta na markerze płci stanowi jedną z modalności tego szerszego wzorca: operuje stereotypami płci, delegitymizuje kompetencje i wiarygodność polityczek, a jej celem jest ograniczanie ich obecności i sprawczości w życiu (Krook, 2020, s. 23–24; Krook, Restrepo Sanín, 2020, s. 742–743).

Dezinformacja oparta na tożsamości funkcjonuje przede wszystkim jako technika ramowania relacji „my–oni”, która wzmacnia istniejące (lub łatwo konstruowane) linie podziału i w ten sposób podnosi temperaturę sporu publicznego oraz obniża zaufanie społeczne (Gjörv, Jalonon, 2023, s. 2–4). Mechanizm jej skuteczności polega na celowym odwoływaniu się do markerów tożsamości, które już są powiązane z uprzedzeniami – dzięki temu przekaz szybciej rezonuje, polaryzuje debatę i delegitymizuje osoby publiczne oraz grupy mniejszościowe (Gjörv, Jalonon, 2023, s. 3–4). Empirycznie potwierdza to analiza rosyjskiej kampanii Internet Rresearch Agency: ukierunkowane operacje informacyjne nasilały podziały tożsamościowe i celowały m.in. w społeczności afroamerykańskie, aby zaostrzać konflikty i wpływać na agendę polityczną (Howard i in., 2018,

s. 38). Co istotne, treści akcentujące wrogość wobec grupy zewnętrznej osiągają ponadprzeciętną popularność – język o „obcych” jest najsilniejszym katalizatorem udostępnień i reakcji, przewyższając wpływ negatywnego afektu czy ładunku moralno-emocjonalnego (Rathje, Van Bavel, van der Linden, 2021, s. 3–5).

Z perspektywy teorii tożsamości społecznej wystarczy sama kategoryzacja na „nas” i „ich”, aby uruchomić faworyzację własnej grupy i dyskryminację „obcych”, co czyni te narracje podatnym narzędziem w operacjach wpływu nawet wtedy, gdy podziały są w znacznej mierze wyobrażone (Tajfel i in., 1971, s. 151–153). Studia dla Parlamentu Europejskiego pokazują dodatkowo, że kampanie rzadko są całkowicie sfabrykowane – częściej przekształcają istniejące treści i emocje, wzmacniając stereotypy oraz utrwalając strukturę „in-group/out-group”, co bezpośrednio podkopuje spójność i solidarność społeczną (Szakács, Bognár, 2021, s. 34, 42). W praktyce łączenie kilku osi tożsamości (np. płci, rasy i religii) zwiększa podatność odbiorców na manipulację, czego przykładem była głośna, sfabrykowana „sprawa Lisy”, instrumentalizująca jednocześnie lęki migracyjne i narracje o rzekomym zagrożeniu dla kobiet (Gjørv, Jalonen, 2023, s. 6).

Choć skala i powszechność dezinformacji opartej na tożsamości rosną, sama kategoria analityczna wciąż jest w fazie kształtowania: przeglądy literatury wskazują na świeżość pola (gwałtowny wzrost badań dopiero po 2020 r.), brak ujednoliconej definicji oraz dominację rozwiązań „miękkich” (edukacja medialna, regulacje ramowe), zamiast ustalonych standardów przeciwdziałania (Alcantara, Valentim, 2023). Równolegle instytucje międzynarodowe opisują zjawisko jako nową formę nękania online, podkreślając potrzebę budowania bazy dowodowej i wytycznych operacyjnych (OSCE, 2025, s. 31). W efekcie większość reakcji ma dziś charakter eksperymentalny i kontekstowy, dostosowany do dostępnych zasobów i kompetencji danego państwa.

Ochrona kobiet dotkniętych dezinformacją zorientowaną na płeć w UE jest dziś realizowana głównie pośrednio: poprzez ramy unijne (kryminalizacja wybranych form cyberprzemocy oraz obowiązki platform) i przepisy krajowe o nękanii, zniesławieniu, mowie nienawiści czy seksizmie. Nowa dyrektywa (UE) 2024/1385 w sprawie zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej wprowadza minimalne standardy penalizacji szeregu zachowań w sieci (np. bezprawnego rozpowszechniania treści intymnych), tworząc parasol ochronny również dla ofiar kampanii dezinformacyjnych uderzających w kobiety (Unia Europejska, 2024). Digital Services Act

(rozporządzenie 2022/2065) nakłada natomiast na bardzo duże platformy obowiązek oceny i łagodzenia ryzyka, w tym związanego z dezinformacją oraz naruszeniami praw podstawowych, co obejmuje także ataki uderzające w kobiety (Unia Europejska, 2022, art. 34).

Praktyczne przykłady z państw UE pokazują różne ścieżki implementacji: Irlandia („Coco’s Law”, 2020/2021) kryminalizuje szkodliwe komunikaty i nieuprawnione udostępnianie obrazów intymnych (Irlandia, 2020), Belgia posiada ustawę o zwalczaniu seksizmu w przestrzeni publicznej (2014), stosowaną także online (Belgia, 2014), a Francja łączy przepisy o nękanii online z ustawą z 2018 r. o manipulacji informacją, pozwalającą w okresach wyborczych szybko blokować masowo rozpowszechniane fałszywe informacje (Francja, 2018), a Niemcy (NetzDG, 2017) egzekwują szybkie usuwanie treści nielegalnych przez duże platformy (Niemcy, 2017). Wspólnie instrumenty te tworzą rosnący, choć wciąż rozproszony, system ochrony ofiar kampanii dezinformacyjnych wymierzonych w kobiety. W Polsce nie ma jeszcze odrębnej, ustawowej kategorii „dezinformacji opartej na tożsamości”, lecz ofiary mogą korzystać z rozproszonych instrumentów: karnych (zniesławienie, zniewaga, stalking), cywilnych (ochrona dóbr osobistych), prasowych (sprostowanie) oraz mechanizmów platform wynikających z Aktu o Usługach Cyfrowych (k.k., art. 212, 216, 190a; k.c., art. 23–24; Prawo prasowe, art. 31a; Unia Europejska, 2022). Jednocześnie brak przesłanki „płeć” w przepisach o mowie nienawiści ogranicza ochronę symboliczną.

Mowa nienawiści jako narzędzie dezinformacji

Mowa nienawiści i dezinformacja są analitycznie odrębne – pierwsza jest ukierunkowana na tożsamość, druga na przekonania zbudowane za pomocą fałszu – lecz w praktyce często występują w tandemie, gdyż emocjonalnie nacechowane inwektywy tożsamościowe pełnią rolę „nośnika afektu”, który wzmacnia zarówno przyswajalność, jak i zasięg treści fałszywych lub wprowadzających w błąd (Lazer i in., 2018, s. 1146–1151; EEAS, 2024a, s. 3–6). Klasyczne teorie komunikowania dowodzą, że skuteczność propagandy i dezinformacji nie musi polegać na natychmiastowej zmianie przekonań; wystarczy przechwycić uwagę i przefiltrować agendę poprzez określone ramy interpretacyjne (Lazer i in., 2018, s. 1146–1148). Mowa nienawiści ułatwia ten proces, dostarczając stygmatyzujących etykiet, które przesuwają uwagę z meritum debaty publicz-

nej na konflikt tożsamościowy, a następnie legitymizują fałszywe tezy o możliwym zagrożeniu ze strony grup zewnętrznych lub wewnętrznych (Gjørøv, Jalonon, 2023, s. 3–4). W praktyce aktorzy dezinformacji łączą najbardziej nośne dla danej grupy docelowej ramy tożsamościowe z fałszywymi informacjami, by przyciągnąć uwagę mediów i użytkowników platform społecznościowych (Lazer i in., 2018, s. 1148–1150).

Psychologia społeczna tłumaczy, dlaczego właśnie mowa nienawiści i inwektywy tożsamościowe wzmacniają w sposób niezwykle efektywny przyswajanie fałszu. Teoria tożsamości społecznej pokazuje, że sama kategoryzacja na „my” i „oni” wyzwala faworyzację własnej grupy i podatność na negatywne narracje o „obcych” (Tajfel i in., 1971, s. 149–153). Dezinformacja sprzęgnięta z tymi spolaryzowanymi sygnałami tożsamościowymi ma niższy opór poznawczy i wyższą płynność perswazyjną (Fiske i in., 2002, s. 890–899).

Na współczesnych platformach mediów społecznościowych wrogość wobec grupy zewnętrznej i język moralno-emocjonalny są wskaźnikami zwiększonego zasięgu komunikatu. Badania na milionach postów pokazują, że moralno-emocjonalne określenia językowe zwiększają prawdopodobieństwo udostępnień (Brady i in., 2017, s. 7313–7318), a efekt nowości i pobudzenie emocjonalne sprzyjają rozprzestrzenianiu się fałszu, zwłaszcza politycznego (Vosoughi, Roy, Aral, 2018, s. 1146–1151). Dodanie bodźców tożsamościowo-wrogich (mowa nienawiści) wzmacnia ten efekt: treść staje się bardziej angażująca, a przez to częściej nagradzana przez algorytmy i krążące w społecznościach normy moralne (Brady i in., 2017, s. 7315–7317). W rezultacie mowa nienawiści pełni funkcję katalizatora dla dezinformacji: włączając w narracje wrogość i oburzenie, optymalizuje widoczność algorytmiczną, poszerzając ekspozycję na powiązane fałszywe twierdzenia (Brady i in., 2017, s. 7315–7317; Vosoughi i in., 2018, s. 1148–1150).

W perspektywie studiów nad zagrożeniami hybrydowymi mowa nienawiści sprzężona z dezinformacją instrumentalizuje linie pęknięć tożsamościowych (m.in. płeć), aby z istniejących uprzedzeń i resentymentów wytwarzać lub wzmacniać polaryzację oraz erodować zaufanie do instytucji: ujęcia strategiczne opisują to jako celowe „uzbrajanie” sporów tożsamościowych w pakiety przekazów zawierających zarówno fałszywość, jak i stygmatyzujące ramy (NATO StratCom COE, 2024, s. 22–25). Z perspektywy normatywnej, Rada Europy zwraca uwagę, że przeciwdziałanie mowie nienawiści wymaga podejścia systemowego, bo jej splecenie z dezinformacją tworzy zagrożenie dla demokracji (Council

of Europe, 2022, s. 6, 8–11). Wyniki meta-przeglądów i badań empirycznych pokazują ponadto, że nienawiść i dezinformacja wspólnie napędzają polaryzację – w tym poprzez mechanizmy agenda setting i emocjonalnej mobilizacji – co przekłada się na spadek zaufania obywateli do instytucji (Vasist, 2023, s. 663, 676–677).

Metodologia badania

Badanie objęło 12 posłanek i senatorek Nowej Lewicy zasiadających w Sejmie i Senacie Rzeczypospolitej Polskiej w kadencji 2023–2027, w tym kandydatkę na urząd Prezydenta RP w wyborach prezydenckich w 2025 roku – Magdalenę Biejat. Analizą objęto aktywność medialną w okresie od stycznia do czerwca 2025 roku na platformie X (dawniej Twitter), koncentrując się zarówno na treściach publikowanych przez same polityczki, jak i na wpisach oraz komentarzach autorstwa innych użytkowników – w tym osób publicznych i kont prywatnych.

Dobór próby oparto na kryterium popularności posta, przyjmując jako próg selekcji minimum 300 polubień. W celu pozyskania materiału empirycznego zastosowano funkcję zaawansowanego wyszukiwania wbudowaną w platformę X, ograniczając zakres wyszukiwania do fraz zawierających nazwisko lub nazwę użytkownika przypisaną do danej polityczki. Taki sposób selekcji umożliwił zebranie danych zarówno z kont oficjalnych, jak i zewnętrznych źródeł odnoszących się do badanych osób.

W sumie zidentyfikowano i poddano analizie 346 postów, uwzględniając zarówno oryginalne wpisy, jak i dołączone do nich komentarze użytkowników. Analiza treści została przeprowadzona z wykorzystaniem podejścia jakościowego, pozwalającego na identyfikację narracji dominującej oraz narracji dodatkowej w każdym z postów. Komentarze (w sumie 890) analizowano w celu wyodrębnienia narracji wtórnych, pojawiających się w odpowiedzi na treść główną. Szczególną uwagę zwracano na to, czy narracje obecne w komentarzach wzmacniają, podważają, czy też transformują narrację pierwotnie zarysowaną w treści posta. W przypadkach, gdy w komentarzach dominowało więcej niż jedno znaczące ujęcie interpretacyjne, wyodrębniono maksymalnie trzy najczęściej występujące i spójne narracje peryferyjne. Każda z narracji została zaklasyfikowana zgodnie z ustalonymi kategoriami tematycznymi (politycznymi, społecznymi, personalnymi), z jednoczesnym odnotowaniem relacji intertekstualnych między postem a odpowiedziami użytkowników.

Szczególną uwagę poświęcono analizie sposobów przedstawiania polityczek przez pryzmat stereotypów płciowych, odniesień do ich życia prywatnego, a także przypisywanych im ról społecznych (np. matki, żony, aktywistki, „kobiety empatycznej” kontra „kobiety agresywnej” etc.). Kategorie te zostały wyodrębnione na podstawie ram teoretycznych feministycznej krytyki mediów, w której podkreśla się, że sposób reprezentowania kobiet w przestrzeni publicznej – w tym w mediach społecznościowych – często reprodukuje tradycyjne, patriarchalne wzorce płciowe (van Zoonen, 1994; Ross, 2010).

Zgodnie z założeniami feministycznej analizy dyskursu medialnego, szczególną uwagę zwrócono na to, jak często w dyskursie pojawiały się elementy infantylizacji, seksualizacji, bądź delegitymizacji kompetencji polityczek ze względu na ich płeć. Analizowano również, w jakim stopniu komentujący odnosili się do wyglądu, wieku, stylu bycia czy relacji rodzinnych badanych osób – zamiast do ich działań politycznych, programowych czy ustawodawczych. Tego rodzaju praktyki wpisują się w szersze zjawisko symbolicznego wykluczenia kobiet z pola polityki przez przenoszenie uwagi z kompetencji merytorycznych na sferę emocjonalno-osobistą, co potwierdzają wcześniejsze badania nad reprezentacją kobiet w mediach (Lovenduski, 2005; Srebrny, van Zoonen, 2000).

Podejście to pozwoliło na uchwycenie dynamiki dyskursu medialnego wokół badanych polityczek oraz na identyfikację schematów reprodukcji bądź kontestacji określonych wizerunków w przestrzeni cyfrowej. Analiza została osadzona w paradygmacie krytycznych badań nad mediami oraz teorii społecznej konstrukcji płci, co umożliwiło pogłębioną interpretację nie tylko samych treści, ale również mechanizmów władzy kulturowej, jakie odtwarzają się w narracjach internetowych.

Wyniki

Analiza aktywności na platformie X (I–VI 2025) dotyczącej 12 posłanek i senatorów Nowej Lewicy – w tym kandydatki na urząd Prezydenta RP Magdaleny Biejat – ujawnia silną koncentrację uwagi na wybranych polityczkach oraz dominację narracji deprecjonujących ich kompetencje. Aż 31% całego korpusu dotyczyło Magdaleny Biejat, a po 20% Anny Marii Żukowskiej i Katarzyny Kotuli; część parlamentarzystek w ogóle nie pojawiła się w zbiorze. Najczęściej identyfikowanym markerem tożsamości był marker przynależności partyjnej/lewicowości (M-PP, 48%),

przy czym w 30% przypadków nie dało się jednoznacznie wyodrębnić markera (M-0). Podwójne oznaczenie tożsamości pojawiało się relatywnie często (14%), z przewagą kombinacji płeć + przynależność partyjna (M-PP+M-G), co sugeruje, że ocena polityczek odbywa się jednocześnie przez pryzmat ich płci i afiliacji ideologicznej.

W warstwie treściowej dominowała narracja o rzekomym braku kompetencji lub niskim intelekcie („głupia posłanka”, „debilka”, „bezmózgowie”), obejmując 41% próby. Drugim silnym wątkiem była niemoralność w kontekście praw reprodukcyjnych (20%; np. „zabójczyni dzieci”, „aborcjonistka”). Narracje dodatkowe pojawiły się w 34% postów i najczęściej dotyczyły motywu braku moralności i etyki (20%) oraz negatywnie wartościowanej lewicowości („komuch”, 10%). W komentarzach najsilniej obecna była wtórna narracja o braku kompetencji (27%), obok przypisywanych problemów ze zdrowiem psychicznym (24%; np. „do psychiatryka z nią”) i negatywnego piętnowania lewicowości (24%). Kolejne w hierarchii były wtórne narracje o niemoralności w kontekście praw reprodukcyjnych (20%) oraz z obszaru polityki historycznej (20%; np. „antypolskie ścierwo”), a także antysemitki (17%; np. „żydokomuna”, „żyBiejał”).

Najbardziej wzmacnianą w komentarzach narracją pierwotną była narracja dotycząca braku kompetencji lub nieznacznego intelektu polityczek – w 80% przypadków pojawiła się narracja wzmacniająca ten przekaz, następną najchętniej wzmacnianą narracją pierwotną była narracja dotycząca niemoralności w kontekście praw reprodukcyjnych lub polityki historycznej (65%). Kontrnarracje pojawiały się rzadko (ok. 20%) i – gdy się pojawiały – najczęściej dotyczyły kwestii reprodukcyjnych. Jednocześnie znacząca część interakcji miała charakter transformujący, w 73% eskalując negatywne oceny lub natężenie mowy nienawiści. Najczęstszymi kierunkami tej transformacji były wątki antysemitki (17%), homofobiczne (10%) i seksualizujące (10%). Zestawione wyniki wskazują, że w analizowanym okresie dyskurs wokół polityczek Nowej Lewicy był silnie spolaryzowany i oparty na wzorcu delegitymizacji – łączącym uderzenia w kompetencje z moralizującymi i tożsamościowymi ramami – przy ograniczonej obecności głosów korygujących.

Interpretacja

Analiza dyskursu na platformie X dotycząca posłanek i senatorek Nowej Lewicy (I–VI 2025) ujawnia skumulowanie uwagi na nielicz-

nych podmiotach oraz dominację ram delegitymizacyjnych opartych na podkreślaniu niekompetencji. Koncentracja 31% korpusu na jednej kandydatce (Magdalenie Biejat, co wynika zapewne z jej ekspozycji jako kandydatki na urząd Prezydenta RP) oraz po 20% na dwóch kolejnych polityczkach wskazuje na personalizację przekazu, sprzyjającą wiralowości treści i powstawaniu specyficznych ośrodków negatywnej uwagi, z których dezinformacja rozchodzi się do szerszych społeczności i niesie ze sobą ryzyko tzw. efektu kuli śnieżnej. Najczęściej aktywowanym markerem tożsamości była przynależność partyjna/lewicowość (48%), przy czym w 14% przypadków łączono ją z płcią (M-PP+M-G), co zwiększało podatność przekazu na intersekcjonalne ramy deprecjonujące, pozwalając jednocześnie aktywować stereotypy płciowe i plemienne (partyjne). Wysoki udział wpisów bez jednoznacznego markera (30%) sugeruje natomiast maskowanie komponentu tożsamościowego i możliwość przejmowania wzorców dezinformacyjnych pod pozorem neutralnej krytyki.

W warstwie treściowej dominuje duet narracji: o rzekomym braku kompetencji (41%) oraz o niemoralności w kontekście praw reprodukcyjnych (20%). Ten układ – niski zakres kompetencji + niemoralność – dostarcza łatwej matrycy do produkcji i recyklingu treści, które następnie są amplifikowane w komentarzach: aż w 80% przypadków wzmacniają one narrację o niekompetencji, a w 65% – narrację związaną z brakiem moralności i postawą nieetyczną. Kontrnarracje pojawiają się rzadko (ok. 20%) i najczęściej dotyczą kwestii reprodukcyjnych, co ogranicza korektę błędnych informacji oraz przesuwają spór z faktów na emocjonalne etykiety.

Charakterystyczna jest też transformacja komentarzy w kierunku eskalacji – w 73% interakcji dochodzi do nasilania negatywnych ocen lub mowy nienawiści, z wyraźnymi wektorami antysemitycznymi (17%), homofobicznymi (10%) i seksualizującymi (10%). Powtarzalne motywy zdrowia psychicznego w sekcji komentarzy (24%) działają jako delegitymizacja *ad personam* – ułatwiają odwracanie uwagi od meritum i legitymizują dalsze rozpowszechnianie szkodliwych twierdzeń.

Wzorec ten wskazuje, że dyskurs wokół polityczek funkcjonuje w logice podwójnego sprzężenia: tożsamościowe etykietowanie (płeć + ideologia) otwiera drogę do delegitymizacji, zaś mechanizmy platformowe i praktyki komentowania wzmacniają i radykalizują pierwotne przekazy. W konsekwencji środowisko informacyjne sprzyja utrwalaniu stereotypów i polaryzacji, a efektywne przeciwdziałanie powinno łączyć działania wobec rdzeniowych ram delegitymizacji (kompetencje, mo-

ralność), ich intersekcyjnych wariantów (płeć + ideologia lewicowa) oraz mechanizmów amplifikacji (sprawna moderacja, szybkie sprostowania, wzmacnianie kontrnarracji).

Wnioski

Na podstawie przeprowadzonej analizy aktywności na platformie X (I–VI 2025) dotyczącej posłanek i senatorów Nowej Lewicy, można sformułować następujące wnioski w odniesieniu do postawionych hipotez badawczych:

H1: Treści dominujące

- H1a. Analiza danych potwierdza, że narracja o braku kompetencji/niskim intelekcie jest najczęściej występującą narracją dominującą, obejmującą aż 41% postów. Przekazy te odnoszą się do polityczek jako „głupich”, „debilów” czy „bezmózgowych”, co sugeruje dominację negatywnego, zafałszowanego obrazu.
- H1b. Wśród narracji dodatkowych najczęstsza była narracja dotycząca niemoralności w kontekście praw reprodukcyjnych, obejmująca 20% postów. Posty często przypisywały polityczkom takie etykiety jak „zabójczynie dzieci” czy „aborcjonistki”, co wskazuje na silną obecność moralizujących wątków.

H2: Główny marker tożsamości

- H2. Przeanalizowane posty wskazują, że przynależność partyjna/lewicowość (M-PP) jest najczęściej wykorzystywanym markerem tożsamości, występującym w 48% przypadków. Tożsamość polityczna była centralnym elementem narracji, często łączona z atakami na ideologię i działania polityczne poszczególnych polityczek.

H3: Intersekcyjność markerów tożsamości

- H3a. Z analizy wynika, że intersekcyjne markery tożsamości występują w badanych postach, a najczęściej pojawiającą się kombinacją była przynależność partyjna + płeć (M-PP+M-G), która wystąpiła w 14% przypadków. Takie połączenie markerów wskazuje na ocenę polityczek zarówno przez pryzmat ich przynależności ideologicznej, jak i ich płci.
- H3b. Kombinacja M-PP+M-G jest najczęściej spotykaną intersekcyjną kombinacją, co pokazuje, że narracja dotycząca polityczek opierała się nie tylko na ich przynależności partyjnej i ideowej, ale również na stereotypach związanych z ich płcią.

H4: Rola komentarzy wobec narracji pierwotnej

- H4a. Analiza komentarzy ujawnia, że narracje wtórne częściej wzmacniają narrację pierwotną niż ją podważają lub transformują. W 80% przypadków komentarze wzmacniały narrację o braku kompetencji/niskim intelekcie polityczek, co sugeruje, że negatywne treści są silniej promowane przez użytkowników platformy X. Narracje transformujące stanowiły jedynie 20% komentarzy.
- H4b. Kiedy zachodziła transformacja narracji, najczęściej przybierała ona formę eskalacji w kierunku narracji nienawistnych, z dominującymi wątkami antysemitycznymi (17%), homofobicznymi (10%) i seksualizującymi (10%). To wskazuje, że komentarze nie tylko wzmacniały pierwotne narracje, ale także wprowadzały je w skrajne formy mowy nienawiści.

H5: Wzmacniane narracje

- H5a. Najczęściej wzmacnianą narracją w komentarzach była narracja o braku kompetencji/niskim intelekcie polityczek (80%), co potwierdza, że ten temat jest głównym celem ataków w Internecie, podkreślając rzekomą niską wartość intelektualną polityczek.
- H5b. Drugą najczęściej wzmacnianą narracją była niemoralność, szczególnie w kontekście praw reprodukcyjnych lub polityki historycznej (65%). To sugeruje, że tematy obyczajowe, związane z prawami kobiet, są równie często eksploatowane w komentarzach, wzmacniając negatywne obrazy polityczek.

Zestawienie wyników z postawionymi hipotezami wskazuje, że w analizowanym okresie (I–VI 2025) dominująca narracja deprecjonująca polityczki Nowej Lewicy w Internecie dotyczyła braku kompetencji oraz niemoralności, a głównymi markerami tożsamości były przynależność partyjna i płeć. Intersekcyjnalne połączenia markerów (M-PP+M-G) były powszechne, a komentarze na platformie X w dużej mierze wzmacniały pierwotne, negatywne narracje, eskalując je do form mowy nienawiści. Potwierdza to, że treści dezinformujące wybrane do korpusu badania bardzo często wykorzystują kategorie tożsamościowe, przy czym skuteczną metodą budowania narracji dezinformacyjnej są tożsamości zastosowane intersekcyjnalnie.

Interesy konkurencyjne:

Autor oświadczył, że nie istnieje konflikt interesów.

Competing interests:

The author has declared that no competing interests exists.

Wkład autorów

Konceptualizacja: Agnieszka Filipiak

Analiza formalna: Agnieszka Filipiak

Metodologia: Agnieszka Filipiak

Opracowanie artykułu – projekt, przegląd i redakcja: Agnieszka Filipiak

Authors contributions

Conceptualization: Agnieszka Filipiak

Formal analysis: Agnieszka Filipiak

Methodology: Agnieszka Filipiak

Writing – original draft, review and editing: Agnieszka Filipiak

Bibliografia

- Alcantara J., Valentim J. (2023), *Gender-Based Disinformation: A Scoping Review of the Literature, 2013–2023*, „ex æquo”, nr 48, s. 125–145, DOI: 10.22355/exaequo.2023.48.09.
- Bardall G., Bjarnegård E., Piscopo J. M. (2020), *How is Political Violence Gendered? Disentangling Motives, Forms, and Impacts*, „Political Studies”, vol. 68, nr 4, s. 916–935, DOI: 10.1177/0032321719881812.
- Belgia (2014), *Loi du 22 mai 2014 tendant à lutter contre le sexisme dans l'espace public*, Institut pour l'égalité des femmes et des hommes (IEFH), <https://rm.coe.int/1680593cab>, 15.09.2025.
- Brady W. J., Wills J. A., Jost J. T., Tucker J. A., Van Bavel J. J. (2017), *Emotion Shapes the Diffusion of Moralized Content in Social Networks*, „Proceedings of the National Academy of Sciences”, vol. 114, nr 28, s. 7313–7318, DOI: 10.1073/pnas.1618923114.
- Center for Democracy & Technology (CDT) (2022), *An Unrepresentative Democracy: How Disinformation and Online Abuse Hinder Women of Color Political Candidates in the United States*, dostęp: 8.09.2025.
- Council of Europe, Committee of Ministers (2022), *Recommendation CM/Rec(2022)16 on combating hate speech*. Streszczenie i memorandum wyjaśniające, w: coe.int, 12.09.2025.
- Desperak U. (2014), *Udział kobiet w sferze publicznej w transformującej się Polsce*, Wydawnictwo Uniwersytetu Łódzkiego, Łódź.

- EEAS – European External Action Service (2024a), *Identity-Based Disinformation in FIMI conference*, 8 listopada 2024, https://www.eeas.europa.eu/eeas/identity-based-disinformation-fimi-conference_en, 4.09.2025.
- EEAS – European External Action Service (2024b), *How to Detect & Analyse Identity-Based Disinformation/FIMI: A Practical Guide to Conduct Open Source Investigations*, Brussels, 8 listopada 2024, 5.09.2025.
- Fiske S. T., Cuddy A. J. C., Glick P., Xu J. (2002), *A model of (often mixed) stereotype content*, „Journal of Personality and Social Psychology”, vol. 82, nr 6, s. 878–902, DOI: 10.1037/0022-3514.82.6.878.
- Gjørsv G. H., Jalonen O. (2023), *Identity as a Tool for Disinformation: Exploiting Social Divisions in Modern Societies*, Hybrid CoE Strategic Analysis 34, European Centre of Excellence for Countering Hybrid Threats, Helsinki, dostęp: 9.09.2025.
- Howard P. N., Ganesh B., Liotsiou D., Kelly J., François C. (2018), *The IRA, Social Media and Political Polarization in the United States, 2012–2018*, Oxford Internet Institute, University of Oxford, Oxford, grudzień 2018, dostęp: 16.09.2025.
- IGF – Internet Governance Forum (2021), *Best Practice Forum on Gender and Digital Rights: Exploring the Concept of Gendered Disinformation*, BPF Output Document, grudzień 2021, dostęp: 7.09.2025.
- Instytut Spraw Publicznych (2023), *Płeć i dezinformacja*, ISP, Warszawa.
- Irlandia (2020), Harassment, Harmful Communications and Related Offences Act 2020 („Coco’s Law”), Irish Statute Book, wejście w życie 10.02.2021, dostęp: 14.09.2025.
- Judson E., Atay A., Krasodonski-Jones A., Lasko-Skinner R., Smith J. (2020), *Engendering Hate: The Contours of State-Aligned Gendered Disinformation Online*, Demos, Londyn, <https://dera.ioe.ac.uk/id/eprint/36786/1/Engendering-Hate-Report-FINAL.pdf>, 6.09.2025.
- Kancelaria Senatu RP (b.d.), *Skład Senatu X kadencji według płci*, <https://www.senat.gov.pl/sklad/senatorowie/>, 1.09.2025.
- Krook M. L. (2020), *Violence against Women in Politics*, Oxford University Press, Oxford, DOI: 10.1093/oso/9780190088460.001.0001.
- Krook M. L., Restrepo Sanín J. (2020), *The Cost of Doing Politics? Analyzing Violence and Harassment against Female Politicians*, „Perspectives on Politics”, vol. 18, nr 3, s. 740–755, DOI: 10.1017/S1537592719001397.
- Lazer D. M. J., Baum M. A., Bendavid E. et al. (2018), *The Science of Fake News*, „Science”, vol. 359, nr 6380, s. 1094–1096.
- Lovenduski J. (2005), *Feminizing Politics*, Polity Press, Cambridge.
- Lühiste M., Praet S., Popa S. A., Theocharis Y., Barberá P., Fazekas Z., Tucker J. A. (2025), *When Does Fame Not Matter? Examining Gender Differences in Politicians’ Social Media Experiences*, „Politics & Gender”, (online first).

- NATO Strategic Communications COE (2024), *Social Media Manipulation for Sale. 2024 Experiment on Platform Capabilities to Detect and Counter Inauthentic Social Media Engagement*, NATO StratCom COE, Riga, s. 24–25.
- Niemcy (2017), *Gesetz zur Verbesserung der Rechtsdurchsetzung in sozialen Netzwerken (NetzDG)*, BGBl. I, s. 3352; wersja skonsolidowana: *Gesetze-im-Internet*, dostęp: 16.09.2025.
- Norris P. (red.) (1997), *Women, Media, and Politics*, Oxford University Press, New York.
- Nowa Lewica (2023), *Program wyborczy 2023*, <https://lewica.org.pl/program>, 3.09.2025.
- OSCE – Organization for Security and Co-operation in Europe (2025), *OSCE WPS Roadmap: OSCE-wide roadmap for the implementation of commitments on Women, Peace and Security*, dostęp: 11.09.2025.
- Paxton P., Hughes M. M., Barnes T. D. (2025), *Women, Politics, and Power: A Global Perspective*, wyd. 5, Rowman & Littlefield, Lanham (MD).
- Rathje S., Van Bavel J. J., van der Linden S. (2021), *Out-group animosity drives engagement on social media*, „Proceedings of the National Academy of Sciences”, vol. 118, nr 26, e2024292118, DOI: 10.1073/pnas.2024292118.
- Ross K. (2010), *Gendered Media: Women, Men, and Identity Politics*, Rowman & Littlefield, Lanham (MD).
- Rossini P., Stromer-Galley J., Baptista E. A., Veiga de Oliveira V. (2021), *Dysfunctional information sharing on WhatsApp and Facebook...*, „New Media & Society”, 23(8), s. 2430–2451, DOI: 10.1177/1461444820928059.
- Sejm RP (b.d.), *Struktura klubów parlamentarnych według plci*, <https://www.sejm.gov.pl/Sejm10.nsf/kluby.xsp>, 2.09.2025.
- Sportelli C., D’Errico F. (2025), *Does Disinformation Toward Women Politicians Reflect Gender Stereotypes? Exploring the Role of Leaders’ Political Orientations*, „Behavioral Sciences”, vol. 15, nr 5, art. 695, DOI: 10.3390/bs15050695.
- Sreberny A., van Zoonen L. (2000), *Gender, Politics and Communication*, Hampton Press, Cresskill (NJ).
- Szakács J., Bognár É. (2021), *The Impact of Disinformation Campaigns about Migrants and Minority Groups in the EU, In-Depth Analysis*, European Parliament, Directorate-General for External Policies, Bruksela, DOI: 10.2861/693662, dostęp: 10.09.2025.
- Tajfel H., Billig M. G., Bundy R. P., Flament C. (1971), *Social categorization and intergroup behaviour*, „European Journal of Social Psychology”, vol. 1, nr 2, s. 149–178, DOI: 10.1002/ejsp.2420010202.
- Unia Europejska (2022), Rozporządzenie (UE) 2022/2065 (Digital Services Act) z dnia 19 października 2022 r. w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych, Dz. U. L 277, 27.10.2022, art. 34, dostęp: 12.09.2025.

- Unia Europejska (2024), Dyrektywa 2024/1385 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, Dz.U. UE L 2024/1385 (14.05.2024), dostęp: 13.09.2025.
- van Zoonen L. (1994), *Feminist Media Studies*, Sage Publications, London.
- Vasist P. N., Chatterjee D., Krishnan S. (2024). *The polarizing impact of political disinformation and hate speech: A cross-country configural narrative*, "Information Systems Frontiers", 26(2), pp. 663–688.
- Vosoughi S., Roy D., Aral S. (2018), *The spread of true and false news online*, „Science”, vol. 359, nr 6380, s. 1146–1151, DOI: 10.1126/science.aap9559.
- Wardle C., Derakhshan H. (2017), *Information disorder...*, Council of Europe.
- Żybura M. (2024), *Mówią, czy są mówione?*, Collegium Civitas, Warszawa.

Identity-based Disinformation: Gender as a Category of Political Disinformation. Analysis of Narratives Concerning New Left Female Politicians on the X Platform

Summary

Identity-based disinformation is an increasingly recognizable tool of socio-political influence, exploiting existing prejudices, stereotypes, and social divisions to increase the reach and effectiveness of the message (Wardle, Derakhshan, 2017; Rossini et al., 2021). One of the key axes of this strategy is gender, which, in the context of politically active women, becomes the subject of deliberate disinformation campaigns aimed at delegitimizing their competence, undermining their authority, and perpetuating traditional gender norms (Krook, Restrepo Sanín, 2020).

This article aims to analyze disinformation narratives concerning New Left female politicians sitting in the Polish Sejm and Senate in the period January–June 2025. The study is based on a qualitative analysis of content from platform X (formerly Twitter), using tools for mapping narratives and detecting discrediting motifs. Particular attention was paid to how female politicians were portrayed through the prism of gender stereotypes, their private lives, and social roles.

Key words: identity-based disinformation, gender and politics, women in politics, New Left, disinformation narratives, social media

